

Tekster: Sl 30, 1 Joh 5,1-5, Joh 20,19-31

Rødning 9.00

241 Tag det sorte (Rungs mel.)

248 Med thomaskravet

235 Verdens igenfødsel (Piae cantiones)

222 Opstanden er

Lem 10.30

241 Tag det sorte (Rungs mel.)

420 Syng lovsang (gentages 3 gange)

248 Med thomaskravet

235 Verdens igenfødsel (Piae cantiones)

438 Hellig, hellig, hellig

236.5-6

222 Opstanden er

Evangelisten Johannes henlægger pinsen til selve påskedagen, for sagligt set er det helt det samme som Lukas i Apostlenes Gerninger skildrer i forbindelse med den 50. dag efter påske som Johannes her lader foregå påskedags aften. Pinse handler om at kirken bliver til. og kirke, det er navnet på både den forsamling af mennesker og på det sted, hvor det Jesus brugte sit liv på bliver givet videre til mennesker på andre steder og til andre tider, end det sted og den tid Jesus selv levede og virkede på.

Johannes fortæller os, at Jesus påskedags aften kommer til stede og indånder Helligånden i disciplene. Og det svarer til at Lukas fortæller om hvordan Helligånden med bulder og brag kommer over disciplene medens de sidder i et lukket rum pinsedags morgen. Der

kan ikke være tale om to forskellige begivenheder. Det må være den samme begivenhed, der er blevet husket på to forskellige måder, for indholdet i begge begivenheder er jo, at Guds kraft bliver åndet ind i disciplene, så de kan videreføre Jesu arbejde i verden, nemlig at bryde syndens og dødens magt over mennesker.

I forlængelse af denne påske-pinsefortælling hører vi så om Thomas der ikke var til stede, da Jesus kom til disciplene og som da de andre disciple fortalte ham om at Jesus havde været der, mens han var væk, siger, at det vil han se, før han tror det.

Så vi har i dag hørt både om kirkens tilblivelse og om kirkens første fiasko. For det er jo ikke så godt, at den første opgave disciplene bliver sat på som kirke mislykkes. De har lige modtaget Helligånden, Guds egen kraft, af Vorherre selv, og alligevel kan de ikke en gang overbevise en af deres egne, Thomas, om at Jesus er opstået og at de har set ham. "Jeg vil se det med mine egne øjne og mærke det med mine egne hænder, før jeg tror det, siger han". Og så kommer han til at gå rundt en uge med sin skepsis, inden Jesus ugen efter kommer igen og Thomas både ser og føler og bekender sig til Jesus som sin herre og sin Gud. Hvorpå Jesus konstaterer over for Thomas: at han tror fordi han ser, og så tilføjer Jesus: men salige, eller måske mere præcist: lykkelige er de som ikke ser og dog tror.

Hvad er nu meningen med dette her? Jeg er ret sikker på, at igen som så ofte før er det en billedfortælling, vi har for os, således at de begivenheder der fortælles om får en langt større betydning end det først ser ud til. Vi taler ofte om "den vantro Thomas" som om

Thomas var et særtilfælde. Men det er han jo netop ikke. Sådan set adskiller han sig ikke fra de 10 andre disciple. Vi hører at Maria Magdalene allerede om morgenen har fortalt dem at hun har set Jesus som opstået. Alligevel er de bange og har låst sig inde og først da Jesus kommer og viser dem sine hænder og fødder tror de. Og Thomas adskiller sig jo heller ikke fra de to disciple på vej til Emmaus , vi hørte om i mandags: også de har hørt kvinderne fortælle om Jesu opstandelse, men tror alligevel først, da de ser og hører ham selv bryde brødet og velsigne vinen. Men måske er det vi skal lægge mærke til heller ikke så meget Thomas og hans tvivl, som det er det, at Jesus kommer på opstandelsesdagen og så vender tilbage en uge efter. I den uge der er gået må vi tænke os at Thomas har gået og grublet og grundet og nok også været meget alene med sin grublen og grunden, fordi de andre jo var blevet overbeviste af det, de havde set. Allererst vil jeg gerne slå fast, at når Jesus siger ”salige er de som ikke har set og dog tror”, så betyder det ikke at kun de der tror uden at have set kommer i himlen, mens de der skal se for tro ikke gør. Nej det Jesus siger til Thomas er: ”Nu har du gået en hel uge og plaget dig selv med at spekulere over om alt var tabt eller om der stadig var håb. Det kunne du have sparet dig, hvis du havde troet på det de andre fortalte dig: at jeg er opstået fra de døde!” Forstået på den måde bliver evangeliet i dag en hilsen til os, fra Johannes der sad og skrev det for 2000 år siden. Jeg er ret overbevist om, at Johannes med sin skildring af hvordan Jesus kom og viste sig først på opstandelsesdagen (den første kristne søndag) og siden søndagen efter vil have os til at se hele historien fra Jesu opstandelse og til dommedag som denne uge mellem Jesu to

tilsynekomster påskedag og ugen efter. Set på den måde er vi, som lever nu, i samme situation som Thomas var mellem de to søndage: Vi har hørt at Jesus er opstået. der er nogle der en gang har mødt ham som opstået fra de døde og har fortalt det videre til andre, som ad flere mellemlid har fortalt det til os. Vi skal nok selv få ham at se, når han kommer igen ved tidens ende for at dømmes levende og døde, det er det Johannes fortæller os med beretningen om Jesus der kommer igen ugen efter påske. I den mellemliggende tid, mens vi lever her uden at have set den opstandne Jesus, men mens vi dog har hørt om ham, der har vi to muligheder, enten at tro, hvad vi har hørt eller som Thomas at sige: jeg vil se det før jeg tror det. Tror vi det vi har hørt, er vi lykkelige, for så tror vi jo, at døden allerede er overvundet, så tror vi at Guds kærlighed og godhed som fik ansigt og menneskeskikkelse i Jesus er stærkere end død og alt ondt, så har vi grunden ikke noget at frygte, for så kan vi leve i forvisningen om at det onde nok har sin tid, men at dets tid er begrænset, fordi end ikke al verdens ondskab kunne hindre Jesus i at opstå fra de døde. Vil vi se før vi tror det, så skal vi nok blive lykkelige en gang, når Jesus kommer igen og vi ser ham ansigt til ansigt, hvis vi da vil have med ham at gøre, men indtil han kommer igen, må vi uden tro på det vi ikke har set leve i bekymring og uro, fordi vi indtil Jesus står der igen lyslevende og tager os til sig må leve med uvisheden om, hvorvidt det er livet eller døden, kærligheden eller ondskaben, der er stærkest.

Her i tiden mellem de to søndage, mellem Jesu opstandelse og Jesu genkomst, der er det vores opgave som kirke, så godt og så

overbevisende vi kan at fortælle mennesker, at det er sandt og virkeligt, at døden *er* overvundet, at kærligheden *er* stærkere end ondskabet, at det *er* liv og ikke død der er evigt. Vi skal gøre det ved på den eneside at fasholde, at der er afgrundsdyb forskel på godt og ondt, samtidig med at vi i ord og handlinger viser, at kærligheden er stærk nok til at tilgive det onde der er sket, når det ikke er aktivt længere. Vi skal gøre det for at gøre mennesker glade her og nu, for at sørgende skal få håb for at bange og fortrykte skal få mod. Men vi skal ikke gøre det for at gøre mennesker salige i det hinsides eller for at lukke mennesker ind i himlen, for det gør vor Herre Jesus selv, når vi ser ham. Amen.